

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 550/2022-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného obchodnou spoločnosťou URBAN GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 9C/53/2013 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 550/2022-22 z 11. októbra 2022 prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 9C/53/2013. Žiada prikázať okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov a o priznanie finančného zadosťučinenia 13 150 eur a náhrady trov konania.

II.

Skutkové východiská a argumentácia sťažovateľa

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že v napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom o uplatnenom nároku na zaplatenie sumy 2 449 675 eur, v ktorom je v procesnej pozícii

žalovaného, dochádza k zbytočným priet'ahom. Žaloba bola na okresnom súde podaná 8. februára 2013, pričom napadnuté konanie nie je ani po vyše 9 rokoch a 6 mesiacoch právoplatne skončené. Sťažovateľ popísal priebeh napadnutého konania a vytkol, že okresný súd vytvára nedôvodné časové odstupy medzi jednotlivými procesnými úkonmi. Tiež zdôraznil, že prvé pojednávanie vo veci samej sa uskutočnilo až po vyše 6 rokoch a 8 mesiacoch od podania žaloby.

3. Sťažovateľ poukázal aj na to, že od začiatku konania je aktívnou stranou sporu, vždy rešpektoval pokyny súdu, dodržiaval súdom stanovené lehoty na predloženie vyjadrení a nevykonával úkony, ktorými by spôsobil zbytočné priet'ahy v napadnutom konaní. Uviedol, že po skutkovej stránke ide o konanie značnej zložitosti, pretože zrejme nejde o každodennú agendu všeobecných súdov. Na druhej strane však podľa neho nejde o takú mieru skutkovej zložitosti, ktorou by bolo možné ospravedlniť skutočnosť, že napadnuté konanie nie je skončené ani po vyše 9 rokoch a 6 mesiacoch jeho trvania. Zdôraznil, že skutkovou a právnou zložitou veci nemožno odôvodniť mnohomesačnú, resp. niekoľkoročnú nečinnosť súdu, a to v danom prípade opakovanú, najmä ak po nej nasledujú jednoduché úkony nevyžadujúce zvláštnu prípravu.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

4. Okresný súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti namieta aktívnu legitimáciu sťažovateľa na podanie ústavnej sťažnosti, pretože nie je sporovou stranou v napadnutom konaní, keďže v ňom na strane žalovaného nevystupuje sťažovateľ, ale Slovenská republika, v mene ktorej sťažovateľ iba koná v zmysle § 4 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

III.2. Replika sťažovateľa:

5. Sťažovateľ vo svojej replike k vyjadreniu okresného súdu požiadal ústavný súd, aby v konaní pripustil úpravu označenia sťažovateľa, pretože chybou v písaní bol označený ako sťažovateľ výlučne Slovenský pozemkový fond, pričom správne mal byť sťažovateľ označený ako Slovenská republika – Slovenský pozemkový fond, aby bolo nezameniteľné, že Slovenský pozemkový fond koná v mene Slovenskej republiky. Uviedol, že v konaní ako pred okresným súdom, tak pred ústavným súdom je zrejmé, že koná Slovenský pozemkový fond v mene Slovenskej republiky na základe osobitného predpisu. Tiež argumentoval, že ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu a je viac než dôvodné sa nazdávať, že v prípade, ak by bola ústavná sťažnosť podaná neoprávnenou osobou, došlo by k jej odmietnutiu pri predbežnom prerokovaní. Zo znenia ústavnej sťažnosti je zrejmé, že u sťažovateľa ide o sporovú stranu pred okresným súdom na strane žalovaného, na ktorej koná Slovenský pozemkový fond za Slovenskú republiku. Uvedené je možné podľa sťažovateľa vyvodiť aj z petitu ústavnej sťažnosti, kedy je zrejmé prepojenie sťažovateľa s konkrétnym súdnym konaním, ktoré je vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 9C/53/2013, čím je sťažovateľ identifikovateľný právne nezameniteľným spôsobom.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd konštatuje, že o ústavnú sťažnosť podanú zjavne neoprávnenou osobou ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody sťažovateľa, a to buď pre nedostatok súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a osobou sťažovateľa, prípadne z iných dôvodov (m. m. III. ÚS 319/2012, III. ÚS 131/2012, I. ÚS 243/2011, II. ÚS 245/2011). O nedostatok súvislosti medzi namietaným postupom, prípadne rozhodnutím orgánu štátu a osobou sťažovateľa ide zvlášť vtedy, ak sťažovateľ nie je účastníkom (stranou) namietaného konania alebo aspoň jeho relevantnej (namietanej) časti.

7. Okresný súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti namieta aktívnu legitimáciu sťažovateľa na podanie ústavnej sťažnosti. Ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že sťažovateľ nie je sporovou stranou v napadnutom konaní, keďže v ňom na strane žalovaného nevystupuje sťažovateľ, ale Slovenská republika, v mene ktorej sťažovateľ iba koná. Pretože sťažovateľ nie je stranou napadnutého konania, nemohlo dôjsť k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

8. Ústavný súd neakceptuje tvrdenie sťažovateľa v jeho replike, že označenie sťažovateľa v ústavnej sťažnosti ako Slovenského pozemkového fondu je iba chybou v písaní. Takéto označenie sťažovateľa navyše vyplýva aj z predloženého plnomocenstva a vyčíslenia náhrady trov konania. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil žiadne ďalšie prílohy a v odôvodnení ústavnej sťažnosti v časti označenej ako „Aktívna a pasívna vecná legitimácia účastníkov konania“ doslova uvádza, že „aktívna vecná legitimácia v tomto prípade svedčí sťažovateľovi, ktorý v postavení žalovaného je sporovou stranou v konaní...“. Ústavná sťažnosť preto síce bola prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu, avšak ústavný súd v čase rozhodovania o jej prijatí z obsahu ústavnej sťažnosti a z ďalších sťažovateľom predložených listín nemohol zistiť, že v napadnutom konaní na strane žalovaného nevystupuje sťažovateľ, ale Slovenská republika, v mene ktorej sťažovateľ iba koná. Neobstojí tak ani argument sťažovateľa, že v prípade, ak by bola ústavná sťažnosť podaná neoprávnenou osobou, došlo by k jej odmietnutiu pri predbežnom prerokovaní. Navyše, z dispozitívne formulovanej dikcie § 56 ods. 2 úvodnej vety zákona o ústavnom súde implicitne vyplýva, že prijatie veci na ďalšie konanie nezakladá prekážku rozhodnutej veci v časti splnenia procesných podmienok (III. ÚS 231/2020, III. ÚS 127/2021, III. ÚS 167/2021). Rozhodujúce skutočnosti ohľadom aktívnej legitimácie sťažovateľa na podanie ústavnej sťažnosti boli zistené až po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a predložení príslušného súdneho spisu.

9. Na základe uvedeného ústavný súd o ústavnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2023

Robert Šorl
predseda senátu